

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/119/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113241091
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5113241091.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobkyne: D. M. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. č. XXXX/X, I., zastúpená spoločnosťou LALINSKÝ ADVOKÁT s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Kálov 653/23-2, Žilina, IČO: 47 253 096, proti žalovanému: D. P. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. č. XXXX/X, I., právne zastúpenému JUDr. Martinou Čelkovou, advokátkou, so sídlom V. XX, O., o zaplatenie sumy 1 914,98 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/119/2014-645 zo dňa 31. augusta 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. potvrdzuje.

Odvolanie v časti smerujúcej proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie odmieta.

Žalobkyni sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 906,58 eur spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 99,91 eur od 01.09.2013 do zaplatenia a 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 806,67 eur od 01.07.2014 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I. napadnutého rozsudku), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II. napadnutého rozsudku) a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok III. napadnutého rozsudku).

1.1. Súd prvej inštancie skutkovo ustálil, že žalobkyňa ako aj žalovaný v rozhodnom období užívali byty v bytovom dome na ulici J. XXXX/X. v I., v ktorom pre nedoriešené vlastnícke vzťahy nebolo možné výkon správy domu zabezpečiť podľa právneho režimu zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Konštatoval, že konanie sp. zn. 6C/214/2012 nie je doposiaľ skončené, keď v uvedenom konaní vystupuje aj žalovaný a spolu s ostatnými 14 žalobcami sa domáha určenia, že nehnuteľnosti v k.ú. I., obec Žilina, okres Žilina, zapísané na LV č. XXXX ako byt č. X, X, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX a XX sú vo výlučnom vlastníctve spoločnosti STAR - stavebné a rekonštrukčné práce, a.s. (žaloba v uvedenom spore je odôvodnená tým, že žalobcovia sú nájomcovia bytov v dome súpisné č. XXXX a pôvodný vlastník odpredal nehnuteľnosť ostatným žalovaným na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30.01.1997, čím znemožnil realizáciu ich práv). Z výpisu LV č. XXXX pre k.ú. I. prvoinštančný súd ustálil, že ako vlastník nehnuteľnosti (stavby súpisné č. XXXX, postavenej na KNC parcele č. 2516/3, druh stavby dom) je vedený V. I. v 1 vo vzťahu k bytu č. X, tiež k bytu č. X a P. A. je vedený ako spoluvlastník 1 bytu č. X, spoluvlastník v 1 bytu č. X. Za nesporné v konaní považoval to, že žalobkyňa ako fyzická osoba

prevzala na seba aktívnu činnosť smerujúcu k tomu, aby pre ostatných užívateľov a vlastníkov bytov v bytovom dome zabezpečila prevádzku bytového domu nielen v jej záujme ako vlastníčky bytu, ale aj v záujme ostatných užívateľov bytov v bytovom dome a na základe uvedeného bola medzi žalobkyňou, H. F. a žalovaným uzavretá zmluva o zabezpečení energií - plyn, voda, elektrická energia podľa § 51 Občianskeho zákonníka, pričom účelom zmluvy bolo zabezpečiť plynulé dodávky energií - plyn, voda, elektrická energia pre bytový dom č. 3288/3

na J. ulici v I.. Na základe tejto zmluvy sa žalovaný zaviazal, že bude mesačne platiť zálohové platby na osobitný účet zriadený žalobkyňou na spotrebu plynu a elektrickej energie a vody v termíne najneskôr vždy do 15. kalendárneho mesiaca podľa zálohového predpisu. Poukázal na to, že zmluva obsahuje ďalšie povinnosti objednávateľov, či užívateľov bytov, pričom objednávateľia služieb sa zaviazali pravidelne štvrťročne na informačnej tabuli v dome na prízemí uverejňovať údaje o pohybe finančných prostriedkov na účte a zverejňovať neplatičov. Z ostatných pojednávanií mal súd prvej inštancie vedomosť, že obdobnú zmluvu uzavreli dňa 02.11.2006 v snahe zabezpečiť plynulé dodávky energií - plyn, voda, elektrická energia pre účely užívania bytového domu č.s. XXXX/X na J. ulici v Žiline aj ostatní vlastníci a užívatelia bytov, ktorí splnomocnili objednávateľov, aby uzavreli zmluvy pre celý dom s dodávateľmi energií. Vyslovil záver, že zmyslom zmluvy bolo pravdepodobne nahrádzať spoločenstvo vlastníkov bytov (správu bytov a nebytových priestorov), ktoré pri prevode prvého bytu nebolo zriadené. Súd prvej inštancie konštatoval, že uvedená zmluva ako aj zmluva uzavretá so žalovaným nemá charakter dohody, teda synalagmatického právneho úkonu o vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán (obsahom supluje charakter združenia) a navyše touto zmluvou boli obchádzané ustanovenia Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, na základe čoho dospel k záveru, že nie je možné, aby výlučne len žalobkyňa ako jeden z vlastníkov uzatvárala zmluvu pre celý vyššie uvedený bytový dom. Ustálil, že v takomto úkone absentuje aj určenie dodávateľov energií, spôsob výberu a podobne. Neurčitosť právneho úkonu s následkom neplatnosti súd prvej inštancie vzhliadol aj v dohode o úhradách, kde v bode 1. sa uvádza, že vlastníci a nájomníci bytov sa zaväzujú, opäť bez bližšej špecifikácie vlastníkov a nájomníkov bytov, že budú mesačne platiť zálohové platby na osobitný účet, ktorý zriadi splnomocnení objednávateľia na spotrebu plynu, elektrickej energie a vody v dome podľa zálohového rozpisu, teda bez určenia dodávateľov energií, určenia výšky zálohovej platby a podobne. Súd preto zmluvy určujúce povinnosť platiť preddavky (tak zo dňa 01.03.2011, ako aj 02.11.2006) považoval za neplatné a tým aj neúčinné. Konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že na základe tohto neplatného právneho úkonu žalobkyňa konala a uzavrela zmluvy s konkrétnymi dodávateľmi energií v jej mene a zabezpečila tak dodávku energií (plynu, vody, elektriky) do jednotlivých bytov v bytovom dome, keď mal za nepochybné, že bez takejto dodávky energií by nebolo možné užívanie bytov v danom dome. Konštatoval, že žalobkyňa súčasne zabezpečovala prevádzkyschopnosť zariadení domu, najmä výťah, meračov a podobne, keď rovnako bez tejto činnosti by spoločné zariadenia neboli prevádzkyschopné, resp. bez revízií by ich nebolo možné používať, prípadne by bola znemožnená dodávka vody, elektriny, ohrev teplej vody a podobne. Za nesporné považoval to, že žalobkyňa ako fyzická osoba prevzala na seba aktívnu činnosť smerujúcu k tomu, aby pre ostatných užívateľov a vlastníkov bytov v bytovom dome zabezpečila prevádzku bytového domu nielen v jej záujme ako vlastníčky (na základe darovacej zmluvy Č.V 2579/2000 - 2256/00), ale aj v záujme ostatných užívateľov bytov v bytovom dome. Súd prvej inštancie poukázal na to, že obdobne, ako už judikoval v iných konaniach so žalobkyňou v totožných veciach s iným žalovaným, došlo úhradou všetkých nákladov žalobkyňou k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na jej účet, pretože ak by existovala zmluva o správe domu alebo zmluva o spoločenstve, musel by vlastníkom domu tieto prostriedky uhrádzať. Rovnako aj nájomca bytu by musel uhrádzať náklady spojené s užívaním bytu, vodu, ohrev vody, kúrenie, odvod odpadovej a kanalizačnej vody a musel by sa podieľať na upratovaní spoločných priestorov a ich udržiavaní v nezávadnom stave, ich osvetlení a podobne. Za nepodstatné považoval to, či žalobkyňa hradila služby z vlastných prostriedkov alebo z preddavkov, ktoré jej zaslali iné osoby na jej účet, nakoľko žalobkyňa podľa zmlúv o dodávke uhrádzala prostriedky z jej účtu a v jej mene a nie v mene tretích osôb (voči tretím osobám je podľa názoru súd prvej inštancie žalobkyňa zodpovedná za vydanie bezdôvodného obohatenia, ak prijala viac, ako uhradila v nákladoch za tieto osoby). Z uvedeného potom súd prvej inštancie vyvodil aktívnu legitimáciu žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia sa od žalovaného.

1.2. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania sa súd prvej inštancie nestotožnil s názorom žalovaného, že o výške bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa dozvedela, keď jej boli vyúčtované plnenia a následne buď vznikol preplatok (ktorý bol vrátený) alebo nedoplatok, ktorý uhradila. Dospel k záveru, že hoci žalobkyňa bolo známe celkové plnenie, tak zo súboru dostupných informácií nemohla mať objektívne vedomosť, v akom rozsahu plnila za jednotlivých užívateľov bytu a výška bezdôvodného

obohatenia (suma, akou by sa mali jednotliví vlastníci a užívatelia podieľať na úhrade nákladov za užívanie bytu a spoločných častí domu) jej mohla byť známa najskôr vtedy, keď vykonala výpočet vyúčtovania na jednotlivé byty, alebo jej takýto výpočet predložila povinná osoba. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaný netvrdil, že by niekedy počas rozhodného obdobia rokov 2010 až 2013 vyhotovil a žalobkyni predložil rozúčtovanie nákladov. Pokiaľ žalovaný poukazoval na obdobné rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade sa nejedná o rozhodnutie odvolacieho súdu pre dané konanie a odôvodnenie rozhodnutia nie je pre neho záväzné, keď skutkové okolnosti aj v obdobných konaniach nemusia byť zhodné. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania poukázal súd prvej inštancie na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 1960/1999 zo dňa 26.09.2001. Za nesporné súd prvej inštancie považoval to, že úhradou vyúčtovacej faktúry, prípadne jej doručením v prípade preplatku, začala plynúť objektívna premlčacia doba, o ktorej sa žalobkyňa mohla dozvedieť, za koho v akom rozsahu plnila, čo by inak mal plniť sám. Podľa názoru súdu prvej inštancie subjektívna premlčacia doba začala plynúť vyúčtovaním plnení na jednotlivé byty, či osoby, keď poukázal na to, že sa nejedná o splnenie povinnosti podľa vyhlášky č. 630/2005 Z.z. a obdobné povinnosti správcu domu, či spoločenstva vlastníkov bytov.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že na to, aby mohli byť užívatelne byty v bytovom dome, kde nie je zriadené spoločenstvo vlastníkov bytov, ani zmluva o správe, nie sú ustálené vlastnícke vzťahy, musia sa všetci užívatelia (či už ako vlastníci alebo len faktickí užívatelia) hoci aj bez právneho dôvodu podieľať na zabezpečení dodávok energií, vody, plynu, elektriny tak, aby bolo možné byť vykúriť, zabezpečiť dodávku vody a ohrev teplej úžitkovej vody, dodávku studenej vody a zabezpečenie osvetlenia spoločných priestorov, ich udržiavanie v hygienickej nezávadnosti, zabezpečenie chodu výťahu, keď prípadné spory, či je potrebné zabezpečiť upratovanie a podobne, bolo možné riešiť napr. prostredníctvom neodkladných opatrení. Súčasne konštatoval, že nepochybne bolo nevyhnutné zabezpečiť aj opravy domu, zariadení domu, avšak na opravu a úpravy vecí je povinný ich vlastník, príp. spoluvlastník, nie však užívateľ, pretože ten by vynaložil prostriedky síce za účelom užívania vecí, avšak investoval by do cudzej veci a majetku iného. Na základe uvedeného konštatoval, že voči užívateľom (aj voči žalovanému) nebolo možné priznať zo strany žalobkyne ako bezdôvodné obohatenie príspevok do fondu opráv, navyše keď reálne takýto fond pre absenciu splnenia si povinností pri prevode bytu prvým predávajúcim nebol ani vytvorený a nejestvuje subjekt, ktorý by ho mohol spravovať. Dospel k záveru, že uvedené náklady za investície do vecí je potrebné uplatňovať voči vlastníkom a spoluvlastníkom domu a tým aj spoločných častí a zariadení domu. Pre zistenie pomeru, v akom sa má kto podieľať na nákladoch, považoval za potrebné stanoviť určitý kľúč, keď súdu prvej inštancie sa javilo ako najvhodnejšie použiť analógiu vyúčtovania bytového spoločenstva s rozúčtovaním na počet bytov a podlahovú plochu a počet osôb v byte, nakoľko byty neboli vybavené meračmi vstupov. V nadväznosti na uvedené poukázal na to, že žalobca podal žalobu na súd dňa 04.12.2013, ktorou si uplatnil vyúčtovanie za rok 2010 a 2011 a podaním doručeným súdu dňa 04.03.2015 sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia za rok 2012 a podaním zo dňa 28.12.2015 žalobca znova uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2013. Uviedol, že z doručky v spojení s podacím lístkom RP755419462SK vyplýva, že vyúčtovanie za roky 2010 a 2011 (obsahujúce čiastku, ktorú žiada žalobkyňa uhradiť) bolo doručené žalovanému dňa 19.09.2012, čo tento potvrdil vo svojom odpore proti platobnému rozkazu. Súd prvej inštancie konštatoval, že nakoľko pred 01.01.2011 nebolo možné vykonať vyúčtovanie, pretože neboli známe všetky záväzky a zúčtovanie preddavkov za predchádzajúci rok, nemohla pred týmto dňom začať plynúť objektívna trojročná premlčacia doba pri plneniach, ktoré boli vyúčtované podľa meraní spotrebovaného množstva dodávok, teda dodávka elektriny, plynu a vody. Pri plneniach, ktoré boli dodávané na základe paušalizovanej sadzby, ako upratovanie spoločných priestorov, odmena kuriča, ktoré nepodliehali zúčtovaniu za určité obdobie, začínala podľa názoru súdu prvej inštancie plynúť objektívna premlčacia doba poukázaním úhrady. Súčasne uzavrel, že subjektívna premlčacia doba začala rovnako v oboch prípadoch plynúť vykonaním vyúčtovania medzi užívateľov bytu, pretože až týmto okamihom sa žalobkyňa dozvedela, kto a v akom rozsahu sa obohatil tým, že plnila to, čo plniť mal iný, resp. nevynaložil prostriedky, ktoré v prípade zmluvného zabezpečenia dodaných služieb by musel vynaložiť. Konštatoval, že bez vyúčtovania, rozdelenia podielu podľa bytov, podlahovej plochy, či osôb v byte nemohol byť žalobkyni známy presný údaj, na ktorého užívateľa aký rozsah pripadá, keď bez vyúčtovania mohla nanajvýš rozsah predpokladať. Keďže nebol preukázaný a ani tvrdý iný časový údaj, súd vychádzal z vyhotovenia vyúčtovania v čase odoslania, a to deň pred doručením, teda 18.09.2012. Uviedol, že žalobkyňa nárok uplatnila žalobou podanou na súde dňa 14.12.2013, teda nárok uplatnila v trojročnej objektívnej a dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe a súd námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú, pripúšťajúc, že polemika by mohla vniknúť

len vo vzťahu k fakturácii Stredoslovenskej energetiky a.s. za rok 2010, ktorá fakturovala dodávku ročného plnenia faktúrami k 22.7. daného roka. V tejto súvislosti však súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že na základe splnomocnenia užívateľov (aj žalovaného) žalobkyňa fakticky nahrádzala činnosť spoločenstva či správcu bytov, a teda jej postavenie voči žalovanému bolo potrebné posudzovať analogicky podľa § 7b a 8a zákona č. 182/1993 Z.z. s tým, že vykonávala vyúčtovanie za kalendárny rok, a preto od nej nemožno spravodlivo požadovať, aby vykonávala vyúčtovanie za rôzne obdobia podľa fakturácie jednotlivých dodávateľov s rozpočítaním na užívateľov, byty či obytnú plochu, aj keď neuplynul kalendárny rok, nakoľko takýmto prístupom by žalobkyňa bola neprimerane zaťažovaná povinnosťami bez protihodnoty. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že z doručienky k zásielke RP755132376SK bola zásielka s doručením vyúčtovania za rok 2012 uložená na pošte dňa 26.06.2013, a preto predpokladal, že žalobkyňi bolo doručené, resp. ňou vyhotovené v deň odoslania, čo je 3 dni pred uložením zásielky 21.06.2013 (nakoľko deň 23.06.2013 pripadol na nedeľu). Keďže žalobkyňa nárok uplatnila žalobou podanou na súde dňa 04.03.2015, dospel k záveru, že žalobkyňa si uplatnila svoj nárok v trojročnej objektívnej ako aj dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe a súd námietku premlčania taktiež vyhodnotil ako nedôvodnú. Vo vzťahu k vyúčtovaniu za rok 2013 súd prvej inštancie poukázal na vyjadrenie žalovaného, z ktorého vyplynulo, že uvedené vyúčtovanie mu bolo doručené dňa 30.05.2014, teda preukázateľne vyhotovené muselo byť v čase odoslania, t.j. dňa 29.05.2014, a keďže si žalobkyňa nárok uplatnila žalobou podanou na súde dňa 28.12.2015, tak si tento nárok uplatnila v trojročnej objektívnej a dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, a preto súd prvej inštancie námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú.

1.4. V súvislosti s uplatneným nárokom za rok 2010 súd prvej inštancie konštatoval, že do nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nemožno zahrnúť nárok na prenos dlhu z roku 2009, keď prípadný dlh za rok 2009 uvádzaný na vyúčtovaní môže predstavovať len samostatný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý musí byť riadne odôvodnený uvedením rozhodných skutkových okolností, ale nemôže predstavovať bezdôvodné obohatenie za rok 2010.

1.5. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie vo vzťahu k nákladom na dodávku energií a služieb za rok 2010 konštatoval, že žalovaný sa na úkor žalobkyne neobohatil, keďže zo znaleckého posudku Ing. A. č. 4/2017 vyplynul podiel pripadajúci na žalovaného, t.j. byt č. XX, vo výške 936,56 eur, pričom za daný rok podľa údajov žalobkyne žalovaný zaplatil sumu 990,- eur. Pokiaľ ide o výšku nákladov na dodávku energií a služieb za rok 2011 pripadajúcu na byt užívaný žalovaným, súd prvej inštancie konštatoval, že zo znaleckého posudku Ing. F. A. č. 4/2017 vyplýva, že celkové náklady predstavujú sumu 1.113,66 eur a žalobkyňa si ich vyčísliť na sumu 1 179,23 eur, pričom žalovaný v roku 2011 uhradil sumu 440,- eur v apríli 2011. Vo vzťahu k nákladom na byt žalovaného za rok 2012 súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa určila náklady žalovaného na tento rok vo výške 959,63 eur a znalkyňa určila náklady žalovaného na tento rok vo výške 944,16 eur, ktoré však z dôvodu neuznania nákladov na prevádzku výťahu vo výške 17,94 eur oproti výpočtu znalkyne ponížil na sumu 926,25 eur. Pokiaľ ide o vyúčtovanie nákladov za byt žalovaného za rok 2013, súd prvej inštancie vychádzal z vyúčtovania znalkyne zodpovedajúceho sume 873,83 eur, pričom z uvedenej sumy súd prvej inštancie neuznal podiel pripadajúci na žalovaného na právnu pomoc účtovanú Ing. D. V., montáž plastových okien a parapetných dosiek 1.700,- eur a 2.482,50 eur na opravu elektroinštalácie aut. regulácie v kotolni obytného domu, nakoľko právnu pomoc nepovažoval za náklad spojený s užívaním bytu a ohľadne ostatných položiek sa jednalo o náklady spojené s investíciou do spoločných častí a zariadení domu. Preto uznal podiel žalovaného na nákladoch a s tým súvisiaci vznik bezdôvodného obohatenia iba vo výške 806,67 eur.

1.6. Súd prvej inštancie súčasne poukázal na to, že žalobca (poznámka odvolacieho súdu: správne malo byť „žalovaný“) preukazoval úhradu vykonanú žalovanej (poznámka odvolacieho súdu: správne malo byť „žalobkyňi“) dňa 03.05.2013 v sume 1.000,- eur a 31.12.2013 v sume 500,- eur. Vo vzťahu k uvedenému konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala v ňou uvedených vyúčtovaniach započítanie prijatej platby na skôr splatné záväzky, a vo vyúčtovaní ju neuvádzala, a naopak, upomienkou - pokus o zmier zo dňa 03.05.2013 bol žalovaný vyzvaný na úhradu nedoplatku za roky 2010 a 2011 vo výške 1.539,73 eur na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX a podľa výpisu z účtu dňa 03.05.2013 vykonal žalovaný úhradu vo výške 1 000,- eur, a preto súd dospel k záveru, že úhrada žalovaného na základe upomienky bola vykonaná na úhradu nedoplatkov za rok 2010 a 2011. Na základe uvedeného ustálil, že v roku 2010 nevznikol žalovanému nedoplatok a v roku 2011 bol zistený nedoplatok vo výške 673,66 eur, keď žalovaný platbou vo výške 1 000,- eur uhradil nedoplatok vo výške 673,66 eur a zostal mu preplatok

na úhradu záväzku za rok 2012 vo výške 326,34 eur, a teda záväzok žalovaného za rok 2012 bol v rozsahu 599,91 eur (t.j. 926,25 eur mínus 326,34 eur). V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobkyňa neoprávnene započítala platbu vo výške 500,- eur z 31.12.2013 ako preddavok na rok 2014, pretože nejestvovala žiadna povinnosť žalovanému uhrádzať preddavky, a preto túto platbu mala podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka započítať na úhradu najskôr splatných záväzkov, ktoré nie sú premičané, teda na zostatok záväzku z roku 2012 vo výške 599,91 eur, na základe čoho predstavuje záväzok žalovaného za rok 2012 sumu 99,91 eur. Pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie žalovaného za rok 2013, toto ustálil na sumu 806,67 eur.

1.7. Na základe uvedeného súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 99,91 eur za rok 2012 a 806,67 za rok 2013 a vo zvyšku žalobu zamietol.

1.8. Vo vzťahu k úrokom z omeškania súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia za rok 2012 podaním zo dňa 04.03.2015 a podaním zo dňa 28.12.2015 si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2013. Uviedol, že vyúčtovanie, ktorým bola oznámená výška nároku žalobkyne žalobcovi, bolo považované za doručené uplynutím doby na prevzatie zásielky uloženej na pošte 26.06.2013, a teda v čase 01.09.2013, od ktorého požaduje žalobkyňa úrok z omeškania, už mal žalovaný vedomosť o výške povinnosti, ako aj komu ju má uhradiť, a teda bol k 01.09.2013 v omeškaní s vydaním bezdôvodného obohatenia za rok 2012 a vo vzťahu k nároku za rok 2013 bolo žalovanému doručené vyúčtovanie za tento rok podľa jeho vyjadrenia dňa 30.05.2014, a teda k 01.07.2014 mal vedomosť, komu a v akom rozsahu má vydať bezdôvodné obohatenie a bol teda v omeškaní s vydaním bezdôvodného obohatenia za uvedený rok. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 99,91 eur spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 01.09.2013 do zaplatenia a zaplatiť sumu 806,67 eur spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 01.07.2014 do zaplatenia.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v celom rozsahu riadne a včas odvolanie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Primárne sa žalovaný nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie ohľadne danosti aktívnej vecnej legitímácie, keď mal za to, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline vo veci 10Co/674/2015 a 10Co/180/2018, ktoré dospeli k odlišnému právnomu záveru. Na základe uvedeného má za to, že žalovaná (poznámka odvolacieho súdu: správne má byť uvedené „žalobkyňa“) nie je vo veci aktívne legitimovaná na podanie žaloby v rozsahu, ako bola podaná. Poukázala na to, že pre prípad, že by súd skutočne uznal aktívnu legitimáciu žalobkyne, tak by jej bol priznaný celý nárok ako fyzickej osobe, s oprávnením prisvojiť si v plnej výške priznaný nárok bez povinnosti poukázať ho na účel jeho zahrnutia do platieb obyvateľov na účely platieb za energie, i keď ho neplatila iba zo svojich financií, ale aj z financií iných obyvateľov.

2.1. Súčasne má žalovaný za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými tvrdeniami žalobkyne o rozsahu bezdôvodného obohatenia opierajúcimi sa o predložený znalecký posudok. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď ako dôkaz pripustil znalecký posudok, ktorý bol spochybnený obsahom v jeho vyjadrení zo dňa 25.10.2010, a ktorý podľa jeho názoru nemôže prispieť k náležitému objasneniu veci, keďže jeho výsledok vychádza z údajov, ktoré nie sú priamo jeho obsahom. Uviedol, že znalec predovšetkým pri výpočte nákladov žalobcu vychádzal z ním uvádzanej spotreby energií žalobcu - teplej vody a studenej vody, i keď ani znalecký posudok ani žaloba žalobkyne preukázanie spotreby žalobcu neuviedla, a to ani odpočtami, hláseniami žalovaného a ani inak. Podľa žalovaného potom nie je zrejmé, ako súd dospel k správnosti záveru o rozsahu bezdôvodného obohatenia na jeho strane, keď ani žalobkyňa jeho rozsah nevedela preukázať, prípadne bola uvedená spotreba vo vyúčtovaniach odlišná od spotreby uvedenej znalkyňou a on na túto skutočnosť upozorňoval, a to už vo svojom vyjadrení zo 14.08.2015, kde v bode 2. navrhoval vykonanie dôkazu preukázanie odpočtov teplej a studenej vody, teda spotreby žalovaného žalobkyňou, čo však žalobkyňa neučinila. Žalovaný uviedol, že on poukázal aj na nesprávnosti vstupných údajov znalkyne, ako napr. uvedenie počtu osôb v bytovom dome 64,5, čo je zjavný nezmysel, ktorý ozrejmený nebol, pričom znalkyňa v znaleckom posudku opakovane opomenula započítať jeho platby, čo tiež u neho spochybňovalo správnosť ňou zistených záverov. Uviedol, že znalkyňa absolútne nezapočítala

do vyúčtovania faktúry preplatky od dodávateľov médií a znalecký posudok obsahuje označenie iba - výdavky za rok 2012, resp. iné obdobie (kde preplatky výdavkami zjavne nie sú). Má za to, že na odstránenie rozporov v znaleckom posudku mal súd vykonať dôkaz výsluchom znalca na pojednávaní, kde by mu, ako i súdu bolo umožnené zistiť, z akých vstupných údajov pri vykonávaní znaleckého posudku vychádzal, prípadne, ako k nim dospel. Žalovaný má za to, že znalkyňa si mohla dosadiť do vzorcov na výpočet spotreby žalovaného svojvoľne údaje, a to tak, aby dospela k približne zhodnému výsledku ako žalobkyňa vo svojom vyúčtovaní, pričom aj uvedenie počtu obyvateľov nereálnym údajom 64,5 osoby mohlo byť spôsobené tým, aby sa výsledok znalkyne pri vyúčtovaní médií určovaný rozpočtom podľa počtu obyvateľov približoval vyúčtovanie žalobkyne, t.j. zadávateľke a objednávateľke znaleckého posudku. Uviedol, že on vo veci mal záujem zabezpečiť si v konaní svoj súkromný znalecký posudok, ktorý však vykonať nemohol z dôvodu, že ani jeden z ním oslovených znalcom nebol ochotný vykonať znalecké dokazovanie a jeho správnosť potvrdiť svojím podpisom a s doložkou o vedomosti následkov za vedome nepravdivý posudok iba na základe vstupných faktúr dodávateľov médií pre bytový dom bez informácií a údajov o spotrebe konkrétneho obyvateľa - žalovaného. Súčasne uviedol, že on nemal možnosť uviesť počet obyvateľov a údaj 64,5 obyvateľa odmietli ako vstupný spôsobilý údaj na účely znaleckého posudku, kde viacero údajov je podmienených práve počtom obyvateľov na účely rozpočítania nákladov na konkrétneho obyvateľa.

2.2. Žalovaný súčasne poukázal na to, že z odôvodnenia rozsudku súdu vyplýva pre neho zmätočné odôvodnenie oprávnenosti žalobkyne jeho úhrady svojvoľne priradovať, keď má za to, že v uvedenom súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, pričom žalovaný poukázal na ust. § 580 Občianskeho zákonníka, na ktoré súd už neodkazuje. Uviedol, že súd vôbec neozrejmil, k zápočtu akých vzájomných pohľadávok malo dôjsť, keďže i žalobkyňa evidovala voči nemu pohľadávku (iba ňou zistenú, ale ním popretú, ktorá nebola súdom priznaná, ani nebola predmetom samostatného uplatnenia na vydanie bezdôvodného obohatenia), tento voči nej pohľadávku rovnakého dlhu neevidoval a nie je ani zrejme, kedy sa údajné pohľadávky a „aké vôbec“ stretli, a ani aký úkon smerujúci k započítaniu žalobkyňa smerom k nemu mala vykonať. V tejto súvislosti poukázal na bod 68. odôvodnenia rozsudku, majúc za to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tejto otázke neodôvodnil dostatočne, a práve naopak, názor súdu na oprávnenie žalobkyne na takýto krok vôbec nie je po preštudovaní rozsudku zrejmy. Žalovaný v tejto súvislosti odkázal na svoje tvrdenia - jednak na svoje vyjadrenie zo dňa 14.08.2015, ako aj vyjadrenie z 25.10.2017, kde v bode V. namietal, ako aj na vyjadrenie z 21.07.2021. Má za to, že preplatok z roku 2010 nemal byť použitý na dlh z roku 2009, ktorý nebol vôbec preukázaný a poprel, že by žalobkyňa pohľadávkou v ňou tvrdenej výške titulom bezdôvodného obohatenia disponovala. Konštatoval, že v tom čase si uplatňovala náklady zo zmluvy, neskôr určenej za neplatnú a nie náklady z bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že žalobkyňa úkonom - návrh na pripustenie zmeny žaloby zobrala žalobu za roky 2010 a 2011 de facto späť a žiadala konať už iba o rokoch 2012 a 2013, čím nedošlo k rozšíreniu žaloby, ale k jej úplnej zmene, čomu súd napriek tomu podľa neho nesprávne vyhovel. Z uvedeného dôvodu potom nemohla byť otázka platieb v roku 2010 predmetom pôvodne samostatného konania, a teda ani sa nedokazovalo oprávnenie žalobkyne na započítavanie na podľa neho neexistujúci dlh a určite nie v rozsahu ňou tvrdenom.

2.3. Nesprávne právne posúdenie žalovaný namietal aj v otázke posúdenia začatia plynutia premlčacej doby, keď s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 57. odôvodnenia rozsudku sa nestotožnil, majúc za to, že žalobkyňa nič nebránilo si náklady uplatňovať priebežne a pri konečnom vyúčtovaní si uplatňovať prípadný nedoplatok alebo vrátiť vzniknutý preplatok. Uviedol, že aj zo súdom akceptovaného posudku vyplýva rozúčtovanie podľa počtu osôb a metrov štvorcových, o čom žalobkyňa mala vedomosť. Konštatoval, že pre súd síce nie je záväzná rozhodnutie v inej veci, avšak vzhľadom na to, že sa jedná o rozhodnutie v úplne skutkovo i právne zhodnej veci, je potrebné prihliadnuť na princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. V tejto súvislosti namietol, že súd dostatočne neodôvodnil rozhodnutie inak právne poňaté od veci pojednávanej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 41C/34/2015, 27C/24/2014 aj 41C/1/2018. Súčasne uviedol, že na uvedené akcentovala aj samotná žalobkyňa, ktorá v inom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13C/33/2017 v súlade s právnymi názormi prezentovanými súdom v uvedených veciach zobrala žalobu čiastočne späť.

2.4. Žalovaný má s poukazom na uvedené za to, že súd nesprávne právne posúdil otázku plynutia premlčania ale aj otázku aktívnej legitímácie žalobkyne a odchytil sa od rozhodovacej praxe všeobecných súdov Žilina, a preto zotrval na vznesení námietky premlčania, ako aj na všetkých svojich tvrdeniach. Na základe uvedeného navrhol, aby Krajský súd v Žiline rozsudok Okresného súdu Žilina

sp. zn. 14C/119/2014 zo dňa 31.08.2021 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie a rozhodnutie a jemu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu sa v celom rozsahu stotožnila s rozsudkom súdu prvej inštancie a má za to, že rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a konanie nemá nijakú vadu, ktorá by mala za následok nesprávne vecné a právne odôvodnenie vo veci. Má za to, že rozsudok je riadne odôvodnený a z uvedeného dôvodu je odvolanie žalovaného v celom rozsahu nedôvodné. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní argumentuje rozsudkami krajského súdu vo veci sp. zn. 10Co/674/2015-321 a 10Co/180/2018, pričom obe tieto rozhodnutia sa týkajú rovnakej veci, ktorá je momentálne v odvolacom konaní, podľa názoru žalobkyne argumentovanie týmito rozhodnutiami nie je smerodajné a adekvátne.

3.1. Ohľadom znaleckého posudku, ktorý ona predložila na podporu svojho názoru, tento žalovaný len slovne spochybnil, avšak nepredložil nijaký kontra znalecký posudok, ktorý by bol ňou predložený znalecký posudok vyvrátil. Žalovaný nepredložil ani len odborné vyjadrenie, resp. akýkoľvek iný dôkaz, okrem ničím nepodložených vlastných tvrdení. Pre upresnenie žalobkyňa vo vzťahu k argumentom žalovaného o počte osôb v bytovom dome 64,5 ľudí uviedla, že v niektorom byte sú šesť mesiacov dve osoby a ďalších šesť mesiacov tri osoby. Potom na prepočte počtu osôb na mesiac/rok je výpočet nasledovný: $6 \times 2 \text{ osoby} + 6 \times 3 \text{ osoby} : 12 \text{ mesiacmi}$, čo predstavuje 2,5 osoby na mesiac. Súčasne uviedla, že jednotlivé spotreby energií sú v Znaleckom posudku č. 4/2017 z 31.07.2017 uvedené na strane 7, pričom v uvedenom znaleckom posudku je aj kontrola výpočtu spotreby energií a služieb na byt za rok, pričom znalecký posudok nerieši zaplatené zálohy a ani priame náklady. Súčasne poukázala na to, že v uvedenom znaleckom posudku sú všetky vyúčtovacie faktúry započítané buď preplatkom alebo nedoplatkom, keď navyše vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného o dôveryhodnosti znaleckého posudku poukázala na to, že znalkyňa si nesie zodpovednosť za správnosť vypracovaného znaleckého posudku, a to v zmysle znaleckej doložky. Súčasne uviedla, že čo sa týka rokov 2010 a 2012, tak tieto boli premlčané, v prípade rokov 2011 a 2013 bolo vykonané žalobkyňou späťvzatie v zmysle premlčacej doby, ktorá je dva roky od podania návrhu, ohľadom rokov 2009 a 2010, tieto sú premlčané, čo sa týka nedoplatku aj preplatku. Vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie došlo k späťvzatiu nároku za roky 2009 a 2010, a nie tak, ako uvádza žalovaný, za rok 2010 a 2011. Taktiež uviedol, že v konaní bol rozšírený nárok podaniami zo dňa 04.03.2015 o nárok za rok 2012, ktorý bol po ustálení právnej kvalifikácie taktiež vzatý späť. Súčasne bolo dňa 27.12.2015 podané rozšírenie o rok 2013, kde bolo následne taktiež vykonané späťvzatie v zmysle dvojročnej premlčacej doby od podania návrhu. Vzhľadom na vyššie uvedené má žalobkyňa za zrejmé, že nebola vykonaná nijaká úplná zmena žaloby, tak ako tvrdí žalovaný, a preto má za to, že súd situáciu vyhodnotil právne správne. Uviedla, že žalovaný si svojvoľne priradzoval zálohy tak, ako mu to vyhovovalo, a to aj napriek dohode, ktorá bola prijatá na schôdzi užívateľov bytov, pričom táto dohoda bola taká, že zálohy majú byť zaplatené mesiac vopred, a takto to bolo aj následne ňou vyúčtované. Pokiaľ žalovaný spochybňuje bod 57. odôvodnenia rozsudku, tak tento je vysvetlený následne v bode 67. toho istého odôvodnenia rozsudku. Uviedol, že premlčacia doba je v zmysle rozhodnutia Okresného súdu Žilina ustálená v konaní sp. zn. 41C/34/2015 a následne potvrdená aj rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/98/2018 a v zmysle týchto rozhodnutí žalobkyňa ustálila a vypočítala svoj nárok aj v prejednávanej spore, a to nárok za roky 2009 a 2010 bol podaný dňa 04.12.2013, a teda bol premlčaný a vzatý späť, nárok za rok 2011 bol podaný 04.12.2013, a teda nárok z uplatnených faktúr a vyúčtovacích faktúr bol uplatnený od dátumu 04.12.2011, nárok za rok 2012 bol uplatnený dňa 04.03.2015, a teda bol premlčaný a vzatý späť a nárok za rok 2013 bol uplatnený 27.12.2015, a teda nárok z uplatnených faktúr a vyúčtovacích faktúr bol uplatnený od dátumu 27.12.2013, pričom všetky uvedené nároky, ktoré neboli vzaté späť, boli súdom potvrdené a priznané, pričom jediná položka, ktorú žalobkyňa súd nepriznal, bolo vyúčtovanie záloh v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Súčasne žalobkyňa poukázala na to, že súd prvej inštancie konštatoval, že nie je reálne možné požadovať od žalobkyne, aby po každej faktúre určovala bezdôvodné obohatenie, čo je bližšie odôvodnené v bode 65. rozsudku a uvedený princíp sa uplatňuje aj v zákone č. 182/1993 Z. z. pri vykonávaní vyúčtovania za byt za rok. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala

na skutočnosť, že v predmetnom konaní pri uplatňovaní nárokov vychádzala z ustáleného právneho názoru ohľadom premlčania vysloveného v konaní sp. zn. 41C/34/2015 a následne potvrdeného aj rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/98/2018.

3.2. Žalobkyňa súčasne poukázala na to, že v predložennom znaleckom posudku, ktorý sa zaoberá nárokmi za roky 2010 až 2016, sa v prílohách za každým rokom nachádzajú faktúry reálnej spotreby a sumy k jednotlivým bytom, ktoré sú rozrátané na jednotlivé byty, to je najmä rozpis nákladov na byty jednotlivo, za obdobie atď., a teda argument žalovaného, že žalobkyňa nedisponovala reálnymi spotrebami vody, nie je pravdivý, pokiaľ teda žalovaný chcel do konania predložiť kontrolný znalecký posudok, prípadne ďalší znalec by disponoval všetkými podkladmi potrebnými k vypracovaniu kontrolného znaleckého posudku.

Na základe uvedeného má za to, že predložením znaleckého posudku uniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení, čo však neplatí o žalovanom, ktorý svoje argumenty nechal len v rovine tvrdení a nepodložil ich nijakým dôkazom.

3.3. Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla, aby súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovaného na úplnú náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný v odvolacej replike uviedol, že odkaz a poukazovanie na uvedené rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 10Co/674/2015-321 a 10Co/180/2018 nie je odkazom „na smerodajné judikované rozhodnutie“, ale je poukazom na to, že v obdobných veciach pri posudzovaní veci dospel súd k ním udávanému právnomu názoru, a preto má za to, že aj v danej veci je namieste posúdiť túto námietku namietanú v bode I. odvolania krajským súdom. Má za to, že práve z dôvodu, že iný senát toho istého súdu má diametrálne iný názor na posúdenie veci rozhodnej pre posúdenie a rozhodnutie veci, je jeho poukaz na túto skutočnosť určite adekvátny. V tejto súvislosti súčasne poukázal na to, že medzičasom bol v obdobnej veci tých istých účastníkov vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13C/33/2017 zo dňa 04.11.2021 vydaný rozsudok, ktorý bol vydaný po predmetnom odvolaní napadnutom rozhodnutí, a ktorý žalovaný navrhol oboznámiť krajským súdom ako novotu v odvolacom konaní. Na základe uvedeného žalovaný zotrval na svojom názore, že žalovaná nie je vo veci aktívne legitimovaná na podanie žaloby v rozsahu tak, ako bola podaná. Vo vzťahu k otázke znaleckého posudku žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa sa dostatočne nevyjadrila k jeho tvrdeniu, že znalkyňa pri výpočte nákladov vychádzala zo žalobkyňou uvádzanej spotreby energií, teplej a studenej vody, i keď ani znalecký posudok ani žaloba žalobkyne preukázanie spotreby žalobcu (poznámka odvolacieho súdu: z kontextu vyplýva „žalovaného“) neuviedla, a to ani odpočtami, hláseniami žalovaného a ani inak. Má za to, že žalobkyňa vedela preukázať jej rozsah, prípadne bola uvedená spotreba vo vyúčtovaní odlišná od spotreby uvedenej znalkyňou a on na túto skutočnosť upozorňoval, pričom navrhoval vykonanie dôkazu preukázaním odpočtov teplej a studenej vody, teda jeho spotreby, čo však žalobkyňa neučinila. V tejto súvislosti uviedol, že z uvedeného dôvodu potom ním oslovení znalci odmietli vykonať kontra posudok, keďže zhodne mali za to, že informácie, ktoré ako podklad na jeho vypracovanie predložil, a to samotný znalecký posudok žalobkyne a v ňom obsiahnuté listiny - faktúry, bez preukázania spotreby obyvateľov domu, nie sú dostatočné na vypracovanie posudku na overenie správnosti vyúčtovaní. Má za to, že rovnako aj vyjadrenie žalobkyne k počtu obyvateľov domu z údajov, o čom znalec vychádzal, nie je obsiahnuté v znaleckom posudku a aj preto oslovení znalci na uvedení počtu osôb trvali a on tak objektívne nemohol urobiť.

4.1. K otázke premlčania nárokov a ich priradeniu a započítavaniu žalobkyňou plne zotrval na svojom odvolaní, keď mu nie je zrejmé, kedy a akým úkonom malo dôjsť k späťvzatiu žaloby žalobkyňou za roky 2009 a 2010, ako žalobkyňa uvádza vo vyjadrení k odvolaniu, a taktiež nie je zrejmé, prečo vo vyjadrení žalobkyňa znova odkazuje

na vyúčtovanie aj za rok 2011, keď v konaní žalobkyňa po úkonoch zmeny žaloby žiadala konať iba za roky 2012 a 2013. Na základe uvedeného navrhol, aby Krajský súd v Žiline rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie a rozhodnutie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobkyňa v odvolacej duplike vo vzťahu k aktívnej vecnej legitimácii žalobkyne poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/98/2018, kde sa odvolací súd zaoberal jej vzťahom k financiám na účte a disponovaním s nimi vo vzťahu k námietke žalovaného týkajúcej sa údajov o spotrebe teplej a studenej vody. Žalobkyňa poukázala na to, že vodomery sa nachádzajú vnútri v jednotlivých bytoch, a teda pri ich odpočte je potrebné, aby sa tohto úkonu zúčastnil aj obyvateľ bytu, pričom z uvedeného vyplýva, že obyvateľ si tieto údaje z vodomera môže uchovať aj sám, resp. si ich môže zdokumentovať a ona nie je povinná viesť archív o odpočtoch vodomeroch, keďže uvedenú povinnosť jej neukladá nijaký zákon alebo vyhláška. Uviedla, že pri vyúčtovaní vody (STV a TÚV) je

nevyhnutné, aby stav na vstupe bol rovnaký so súčtom spotreby na vodomeroch x príslušný koeficient (voda v potrubí, v systéme UK, atď., ktorá neprešla meračom), a ktorý je pomenovaný aj v príslušnej vyhláške. Všetky spotreby ako na vstupe tak aj v jednotlivých bytoch sú uvedené v predložennom znaleckom posudku. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

6. V podaní zo dňa 01.07.2022 žalovaný súdu predložil na vedomie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/43/2022 zo dňa 01.06.2022 o odmietnutí dovolania žalobkyne voči rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/180/2018.

7. Skôr, než Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), pristúpil k vecnému preskúmaniu napadnutého rozhodnutia, zaoberal sa prípustnosťou odvolania. Zistil, že z hľadiska rozsahu odvolania žalovaný napadol nielen výrok, ktorým bolo žalobe (v časti) vyhovie (výrok I.), ale aj výrok II., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 357 CSP). Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemôže odvolaním napadnúť výrok rozsudku, ktorým dosiahol vo veci úspech, ktorým mu bolo (i keď len čiastočne) vyhovie (v prejednávanej príhode konkrétne v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá). Preto odvolací súd odvolanie žalovaného vo vzťahu k výroku II. odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b/ CSP).

8. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací následne preskúmal vec jemu predloženú v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj súvisiacom výroku III. o práve na náhradu trov konania, potvrdil ako vecne správny, konštatujúc správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 1, 2 CSP). V časti, v ktorej odvolanie žalovaného smerovalo voči výroku II. napadnutého rozsudku (ktorým bola žaloba v časti zamietnutá) odvolanie odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

9. Žalovaný podal odvolanie voči všetkým výrokovým častiam rozsudku, keď uvedené vyplýva aj z jeho odvolacieho návrhu, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolaním napadnutý z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. e) CSP, t. j. že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalovaného v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci v napadnutej časti, teda to, či súd prvej inštancie

na zistený skutkový stav správne v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

10. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ - žalovaný, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie

relevantných skutkových a právnych otázok, na ktorých súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, keď odvolateľ neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

11. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza:

12. Žalovaný vo svojom odvolaní primárne namietal nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobkyne, keď poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/674/2015-321 a sp. zn. 10Co/180/2018. Odvolací súd uvedenú odvoláciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, keď rovnaký záver vyplýva aj z iných predchádzajúcich rozhodnutí Krajského súdu v Žiline, v konaniach vedených pod sp. zn. 5Co/43/2020, 5Co/98/2018, 7Co/19/2020, 9Co/141/2021, ako aj sp. zn. 7Co/155/2022 (ktoré sa týkali identických strán sporu a identického skutkového základu ako prejednávany spor), v ktorých bol vyslovený názor, že aktívna vecná legitímácia žalobkyne v danej veci je daná. Ako už uviedol súd prvej inštancie, žalobkyňa podľa zmlúv o dodávke uhrádzala prostriedky z jej účtu a vo svojom mene (a nie v mene tretích osôb - ostatných vlastníkov, príp. užívateľov bytov v predmetnom bytovom dome), ako náklady na dodávku energií a služieb pre užívateľov bytov v predmetnom bytovom dome, okrem iného aj žalovaného. Je potrebné poukázať na to, že peniaze vo všeobecnosti patria medzi veci, pri ktorých je možné konštatovať, že sú zameniteľné (veci rovnakého druhu). Ak žalovaný vychádzal zo skutkovej prezumpcie, že na účet žalobkyne poukazovali peniaze aj iní užívatelia bytov predmetného bytového domu, a že teda aj títo za neho plnili, tak odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa ako majiteľka účtu bola osobou disponujúcou s predmetným účtom a finančnými prostriedkami na predmetnom účte, ktorými (ako subjekt, ktorý navyše bol v zmluvnom vzťahu s dodávateľmi energií) uhrádzala plnenia, ktoré finálne prijímali (spotrebovali) vlastníci, príp. užívatelia bytov v predmetnom bytovom dome. Úhradu v tomto prípade vykonávala žalobkyňa z finančných prostriedkov jej účtu. V prejednávanej veci je východiskovo potrebné odlišovať vzťah medzi žalobkyňou a ostatnými užívateľmi bytov v bytovom dome a vzťahy, ktoré vznikli medzi žalobkyňou ako „odberateľkou“ a dodávateľmi „plnení“, cena ktorých bola uhrádzaná z prostriedkov bežného účtu žalobkyne vedeného peňažným ústavom na základe zmluvy o bežnom účte. Ak žalobkyňa ako majiteľ účtu a osoba disponujúca s účtom a finančnými prostriedkami na účte (ako jediná oprávnená) plnila úhrady za dodávku energií, prípadne ďalších služieb, nie je možné dospieť k záveru, že uvedenú úhradu vykonali aj všetci ostatní užívatelia bytu, nakoľko, ako už bolo uvedené, úhradu vykonala samotná žalobkyňa. Z hľadiska právno-teoretických východísk odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa ako majiteľ bežného účtu (nakoľko uzatvorila s bankou zmluvu o bežnom účte), má pohľadávku voči banke na výplatu peňažných prostriedkov na účte. V uvedených reláciách je právne bezvýznamné, kto v skutočnosti peňažné prostriedky na bežný účet vložil, nakoľko zmluvou o bežnom účte sa majiteľ bežného účtu stáva i majiteľom pohľadávky voči banke na výplatu uložených a vložených peňažných prostriedkov a žiadna iná osoba odlišná od majiteľa účtu nemôže vo vzťahu k banke uplatňovať akékoľvek nároky k vloženým peňažným prostriedkom, a to ani vtedy, ak ich na účet vložila. Odvolaciemu súdu je zrejmé, že na základe predmetnej zmluvy o zabezpečení energií (ktorá bola prejudiciálne vyhodnotená ako absolútne neplatná) sa vlastníci, prípadne užívatelia bytov v predmetnom bytovom dome, dohodli na kumulovaní prostriedkov na účte žalobkyne, avšak výlučne za účelom, aby žalobkyňa (ako subjekt, ktorý sa zaviazal uhrádzať zmluvné plnenia poskytované tretími osobami - dodávateľmi) uhrádzala nimi spotrebované energie, prípadne služby spojené s užívaním bytov nachádzajúcich sa v predmetnom bytovom dome. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že povinným subjektom, ktorý vo vzťahu k dodávateľom „plnení“ vykonával úhrady bola žalobkyňa. V prípade, že by ich žalobkyňa „použila“ na iný ako nimi sledovaný účel, resp. ak by dotknutí užívatelia uhradili za plnenia viac, ako boli povinní, nič im nebráni v tom, aby sa od nej (ako povinnej osobe) domáhali vrátenia týchto finančných prostriedkov. Aj z uvedeného potom možno vyvodit', že primárne vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, čím je daná vecná legitímácia na strane žalobkyne. V intenciách vyššie uvedených úvah sa potom odvolací súd nestotožnil so závermi rozhodnutí odvolacieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 10Co/180/2018, prípadne 10Co/647/2015.

12.1. Pokiaľ bolo dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/180/2018 odmietnuté rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/43/2022-578 zo dňa 01. júna 2022, odvolací súd upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že z odôvodnenia tohto rozhodnutia

je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa otázkou aktívnej vecnej legitímácie nezaoberal. Z uvedeného dôvodu odvolací súd potom vyhodnotil uvedenú námietku žalovaného ako nedôvodnú.

13. Odvolací súd sa súčasne nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného o zmätočnosti odôvodnenia k oprávnenosti žalobkyne úhrady žalovaného svojvoľne priradovať, keď súd prvej inštancie dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne v odôvodnení rozhodnutia prezentoval úvahu o skutkových a právnych záveroch, ktoré ho viedli k výpočtu výšky časti priznaného nároku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na bod 76. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že upomienkou - pokusom o zmier zo dňa 05.03.2013 bol žalovaný vyzvaný na úhradu nedoplatku za roky 2010 a 2011 a úhradu žalovaného vo výške 1.000,- Eur potom posúdil ako úhradu (dlhu najskôr splatného) na základe predmetnej upomienky, pričom následne vysvetlil, ako vyhodnotil predmetnú úhradu vo vzťahu k nedoplatku za rok 2011 a následne k nedoplatku za rok 2012 (nakoľko za rok 2010 nevznikol žalovanému žiadny nedoplatok, ale naopak preplatok). Súčasne vysvetlil, prečo neuznal zápočet žalobkyne v sume 500,- Eur z 31.12.2013 ako preddavok na rok 2014, nakoľko nejestvovala žiadna povinnosť žalovaného uhrádzať preddavky, a túto sumu posúdil ako úhradu zostatku dlhu za rok 2012 (ako dlhu najskôr splatného), na základe čoho dospel k záveru, že zostatok dlhu žalovaného za rok 2012 predstavuje sumu 99,91 Eur.

13.1. Odvolací súd sa nemohol nestotožniť ani s námietkou žalovaného (v rozsahu a znení v akom bola vznesená), že z dôvodu zmeny žaloby, ktorú súd prvej inštancie pripustil, nemohla byť otázka platieb v roku 2010 predmetom pôvodne samostatného konania, keď žalobca je v priebehu konania ako dominus litis oprávnený podať návrh na pripustenie zmeny žaloby, ktorú súd prvej inštancie v súlade s vtedy platným § 95 Občianskeho súdneho poriadku pripustil. Pripustením zmeny žaloby však nebolo žalovanému znemožnené uplatňovať jeho procesné práva vo vzťahu k pôvodne žalovaným nárokom (predkladať dôkazy, produkovať skutkové tvrdenia, popierať skutkové tvrdenia protistrany, atď.). V danej súvislosti odvolací súd opätovne uvádza, že súd prvej inštancie vyčerpávajúcim spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, ako posudzoval nároky vyplývajúce z bezdôvodného obohatenia od roku 2010 až do roku 2013 (t.j. aj nároky uplatnené pôvodnou žalobou pred pripustením zmeny žaloby) a vykonal ich prepočet, ktorý následne vyjadril v rozhodnutí vo veci samej.

13.2. Pokiaľ žalovaný súčasne poukázal na to, že súd prvej inštancie dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie v časti, v ktorej konštatoval, že žalobkyňa preplatok za rok 2010 oprávnene započítala na nedoplatok v roku 2009, odvolací súd poukazuje na to, že v spore ohľadom uvedenej otázky bolo procesnou povinnosťou práve žalovaného produkovať také skutkové tvrdenia, ktoré by nasvedčovali ním namietanej nesprávnosti úvahy súdu prvej inštancie, pričom žalovaný v konaní ani len netvrdil, že by uvedený preplatok za rok 2010 bol použitý na úhradu iného dlhu ako vyslovil súd prvej inštancie, príp., že právo na jeho vrátenie žalovanému zaniklo iným spôsobom, resp. doposiaľ trvá. V kontexte vyššie uvedeného odvolací súd navyše poukazuje na to, že sa jedná o záver súdu prvej inštancie, ktorý by nemohol mať vplyv na nesprávnosť jeho rozhodnutia v neprospech žalovaného, keď súd v bode 68. konštatoval, že do nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nemožno zahrnúť nárok na prenos dlhu z roku 2009 a uvedený dlh môže predstavovať len samostatný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

13.3. Odvolací súd potom zdôrazňuje, že súd prvej inštancie sa dôsledne v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal otázkou výšky bezdôvodného obohatenia za jednotlivé roky 2010 až 2013, keď jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré nároky v rámci nákladov spojených s užívaním predmetného bytu v tom ktorom roku zohľadnil, a ktoré neuznal. Navyše žalovanému nič nebránilo v tom, aby v priebehu konania spochybňoval dôvodnosť žalobkyňou uplatneného nároku (čo aj učinil) a samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie vyhodnotil tieto námietky ako nedôvodné, nezakladá odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. b), d) alebo h) CSP, tak ako to uvádza žalovaný. V tejto súvislosti odvolací súd súčasne poukazuje na to, že aj samotný žalovaný na strane 2 posledný odsek svojho podania zo dňa 14.08.2015 napriek tomu, že sporuje výšku nedoplatkov, spája nedoplatky vo výške 261,68 Eur za rok 2009, za rok 2010 preplatok 18,50 Eur a za rok 2011 nedoplatok 739,23 Eur s ním vykonanou úhradou 1.000,- Eur, pričom na strane 3 poukazuje na to, že na údajný nedoplatok za rok 2012 opomína žalobkyňa zaúčtovať jeho platbu vo výške 500,- Eur.

14. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď vychádzal zo znaleckého posudku

Ing. Kostolnej, ktorý podľa názoru žalovaného nemôže prispieť k náležitému objasneniu veci, keďže jeho výsledok vychádza z údajov, ktoré nie sú priamo jeho obsahom, odvolací súd poukazuje na to, že správnosť záverov znaleckého posudku nebola žalovaným v konaní relevantným spôsobom spochybnená, keď žalovanému nič nebránilo v tom, aby v priebehu konania navrhol vykonanie dôkazu, ktorý by spochybnil závery vyslovené týmto znaleckým posudkom. Odvolací súd konštatuje, že navrhovanie dôkazov predstavuje jedno z práv, ale zároveň i povinností strany sporového konania, pričom navrhnutie dôkazu automaticky nezakladá povinnosť súdu takýto dôkaz aj vykonať. Len súd rozhoduje, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP), a to z dôvodu, aby sa predišlo vykonávaniu tých dôkazov, ktoré sú pre prejednanie a rozhodnutie veci irelevantné, resp. ich vykonanie by v konečnom dôsledku neodstránilo existujúcu spornosť a vyžadovalo by si vykonanie ďalšieho dokazovania. V posudzovanom prípade žalovaný v odvolaní namieta, že znalkyňa pri výpočte nákladov vychádzala zo spotreby, ktorú uvádzala žalobkyňa, t. j. teplej a studenej vody, i keď ani znalecký posudok ani žaloba preukázanie spotreby neuviedla, a to ani odpočtami, hláseniami žalovaného a ani inak. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že predmetom konania bol nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu žalovaným prijatých plnení, ktoré uhradila na základe dohody, ktorú uzavreli užívatelia bytov v predmetnom bytovom dome v snahe zabezpečiť plynulé dodávky energií, plynu, vody, elektrickej energie pre účely predmetného bytového domu, keďže v predmetnom bytovom dome nebolo možné uzatvoriť zmluvu o výkone správy, resp. zriadiť spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Nebolo sporné, že žalovaný dotknutý byt v predmetnom bytovom dome, náklady na užívanie ktorého boli účtované žalobkyňou, aj užíval. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa (rovnako ako to bolo aj v iných konaniach vo vzťahu k iným užívateľom, prípadne vlastníkom bytov v predmetnom bytovom dome) realizovala vyúčtovania spotreby a iných plnení fakticky v postavení správcu bytového domu, pričom vychádzala z podkladov, ktoré predložila znalkyni pri vypracovaní znaleckého posudku. Jej tvrdenia žalovaný účinne nepoprel, pričom neuviedol vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach. Je potrebné poukázať na to, že aj žalovaný za danej skutkovej situácie mohol vo vzťahu k potenciálne sporným položkám predložiť relevantné tvrdenia (prípadne podklady) a navrhnúť dôkazy (napr. výsluchy svedkov), ktoré by právom prezumovaným spôsobom spochybnili podklady použité pri vypracovaní predmetného znaleckého posudku. Uvedené však neučinil. Odvolací súd zdôrazňuje, že na zodpovedanie otázky výšky nákladov spojených s užívaním bytu žalovaným sú potrebné odborné znalosti. Jednalo sa o zodpovedanie výlučne odbornej otázky, na posúdenie ktorej Civilný sporový poriadok predpokladá predpísané odborné vedomosti a žalovaný pri svojej obrane (založenej na spochybňovaní záverov znaleckého posudku) vychádzal výlučne z jeho laických dohadov, ktoré však svojím procesným obsahom a formou zodpovedajú skutkovým tvrdeniam strany (a teda nie sú spôsobilé svojou kvalitou spochybniť vyjadrenia znalkyne odborného charakteru). Odvolací súd mal za to, že sporné otázky boli potom zodpovedané zodpovedajúcim spôsobom znalkyňou Ing. A. a bolo procesnou povinnosťou žalovaného urobiť taký návrh na vykonanie dôkazu, ktorý by preskúmal správnosť jeho záverov (príp. podkladov, ktoré slúžili na jeho vypracovanie), na čo bol žalovaný upozornený súdom prvej inštancie na pojednávaní zo dňa 24.04.2018 tak, ako to vyplýva z audiozáznamu z tohto pojednávania. Neobstojí potom námietka žalovaného, že on si chcel zabezpečiť v konaní svoj súkromný znalecký posudok, ktorý však vykonať nemohol z dôvodu, že ani jeden z ním oslovených znalcov nebol ochotný vykonať znalecké dokazovanie a jeho správnosť potvrdiť svojim podpisom a s doložkou o vedomosti následkov za vedome nepravdivý znalecký posudok, keď by ho musel vypracovať iba na základe vstupných faktúr dodávateľov médií pre bytový dom a bez informácií a údajov o spotrebe konkrétneho obyvateľa - žalovaného, nakoľko táto sa týka vo svojej podstate spornosti vstupných podkladov, ktoré slúžili na vypracovanie znaleckého posudku Ing. A. a nie pochybenia znalkyne pri vypracovaní. Navyše v prípade, ak žalovaný mal pochybnosti o správnosti záverov znaleckého posudku, nič mu nebránilo urobiť v konaní procesný návrh na vypracovanie znaleckého posudku súdom, čo však neučinil.

15. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj námietku premlčania vznesenú žalovaným. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v bode 57., 61. a 64. až 66. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Východiskovo odvolací súd poukazuje na ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka je typickým predstaviteľom kombinovanej subjektívnej a objektívnej premlčacej doby. Obidve premlčacie doby (objektívna a subjektívna) začínajú plynúť a končia nezávisle od seba. Márnym uplynutím jednej z týchto dôb sa nárok premlčuje, aj keď ešte plynie

aj druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba však predstavuje z hľadiska premlčania nároku na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia počítačnú aj najneskoršiu hranicu, ktorú nemožno v žiadnom prípade prekročiť.

15.1. Vychádzajúc zo skutkového základu prejednávaneho sporu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že objektívna trojročná premlčacia doba pri plneniach, ktoré boli vyúčtované podľa meraní spotrebovaného množstva dodávok, teda dodávka elektriny, plynu a vody nemohla začať plynúť predtým, ako bolo vykonané zúčtovanie preddavkov za uvedené dodávky v príslušnom období. Pokiaľ ide o plnenia, ktoré boli dodávané na základe paušalizovanej sadzby, a to upratovanie spoločných priestorov, odmena kuriča (ktoré nepodliehali zúčtovaniu za určité obdobie), začínala plynúť objektívna premlčacia doba poukázaním úhrady za uvedené plnenia.

15.2. Pokiaľ ide o plynutie objektívnej premlčacej doby v súvislosti s bezdôvodným obohatením zodpovedajúcim vyúčtovaniu za rok 2012, odvolací súd primárne poukazuje na to, že za rok 2012 vznikol celkový prepočítaný nedoplatok zodpovedajúci bezdôvodnému obohateniu žalovaného vo výške 926,25 Eur, ktorý bol ponížený o zvyšnú časť úhrady vykonanú žalovaným vo výške 1.000,- Eur (konkrétne vo výške 326,34 Eur; žalovaný, tak ako vyplýva z výpisu z účtu zo dňa 03.05.2013, vykonal úhradu 1.000,- Eur, ktorá bola použitá na úhradu skôr splatného dlhu, t. j. nedoplatku za rok 2011 vo výške 673,66 Eur a zostatok vo výške 326,34 Eur ponížil nedoplatok - bezdôvodné obohatenie žalovaného za rok 2012). Po uvedenom ponížení predstavoval zostatok bezdôvodného obohatenia žalovaného sumu 599,91 Eur (rozdiel sumy 926,25 eur a sumy 326,34 eur), ktorá bola ponížená o úhradu vykonanú žalovaným z dňa 31.12.2013 v sume 500,- Eur, a teda zostatok bezdôvodného obohatenia žalovaného za rok 2012 predstavoval sumu 99,91 Eur. Pri zohľadnení vyššie uvedeného záveru o plynutí objektívnej premlčacej doby je zrejmé, že po vykonaní úhrad žalovaného v celkovej výške 1.500,- Eur, z ktorých úhrada vo výške 1.000,- Eur bola v časti 326,36 Eur použitá na úhradu bezdôvodného obohatenia za rok 2012 a suma 500,- Eur v celosti na úhradu dlhu za rok 2012, a to na úhradu časti dlhu najskôr splatného, nemôže byť suma 99,91 Eur (neuhradený zostatok dlhu za celý rok 2012) tvorená bezdôvodným obohatením, ktoré by vzniklo tri roky pred podaním návrhu na pripustenie zmeny žaloby zo dňa 04.03.2015, t. j. v čase od 01.01.2012 do 04.03.2012 (v prípade premlčania by sa uvedený nedoplatok musel týkať výlučne bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo od 01.01.2012 do 04.03.2012 za plnenia, ktoré neboli uhrádzané zálohovo, čo ich výška vo vzťahu k celkovej výške bezdôvodného obohatenia a zostatku nedoplatku za celý rok 2012, ktorý je tvorený úhradou všetkých, aj zálohových, plnení, vylučuje). Pokiaľ ide o posúdenie objektívnej premlčacej doby za bezdôvodné obohatenie zodpovedajúce vyúčtovaniu za rok 2013, je zrejmé, že sa jedná o plnenia poskytnuté v roku 2013, a teda trojročná objektívna premlčacia doba by vo vzťahu k týmto plneniam nemohla uplynúť skôr ako 02.01.2016 (01.01. príslušného roku je štátny sviatok), keďže návrh na pripustenie zmeny žaloby v podobe rozšírenia za bezdôvodné obohatenie zodpovedajúce úhradám za rok 2013 bola podaná dňa 28.12.2015, teda v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby.

15.3. Pre počiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby odvolací súd v zmysle konštantnej judikatúry považoval za rozhodný deň, kedy sa oprávnená (žalobkyňa) v konkrétnom prípade skutočne dozvedela o tom, že došlo na jej úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto bezdôvodné obohatenie získal. Pri posúdení začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby odvolací súd vychádzal zo špecifických okolností prejednávaneho prípadu, kedy sa užívatelia, prípadne vlastníci dotknutého bytového domu, dohodli na spôsobe zabezpečenia užívateľskej schopnosti predmetného bytového domu takým spôsobom, že žalobkyňa zriadila bankový účet, na ktorý poukazovali vlastníci, prípadne užívatelia bytov v predmetnom bytovom dome zálohové platby za účelom financovania potrieb súvisiacich s užívaním predmetného bytového domu, resp. bytov v ňom sa nachádzajúcich. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že na to, aby mohli byť byty v predmetnom dome (v ktorom nebolo možné zriadiť spoločenstvo vlastníkov bytov ani zmluvu o výkone správy) užívateľné, museli sa všetci užívatelia, či už ako vlastníci alebo len faktickí užívatelia, podieľať na zabezpečení dodávok energií vody, plynu, elektriny tak, aby bolo možné byť vykúriť (dodávka plynu, elektriny pre chod kotolne, revízie kotlov a iných vyhradených technických zariadení, obsluha kúrenia kuričom alebo inou osobou), zabezpečiť dodávku vody a ohrev teplej úžitkovej vody (kúrenie a ohrev cez výmenníkovú stanicu, jej obsluha, revízie), dodávku studenej vody, na zabezpečenie osvetlenia spoločných priestorov, ich udržiavanie v hygienickej nezávadnosti (upratovanie), zabezpečenie chodu výťahu (elektrina, bezpečnosť) a za týmto účelom vykonávali platby na účet, ktorého majiteľom bola samotná žalobkyňa, aby táto následne uhradila dodávateľom cenu dodaných plnení, s ktorými bola v zmluvných vzťahoch

výlučne ona. Žalobkyňa potom z finančných prostriedkov poukázaných na jej účte uhradila faktúry jednotlivým dodávateľom plnení týkajúcich sa užívania predmetného bytového domu. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa fakticky nahrádzala činnosť správcu bytového domu, prípadne úlohy spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytových domoch, ktoré majú s príslušnými správcami uzavretú zmluvu o výkone správy, resp. si zriadili spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Reflektujúc na uvedený stav sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že subjektívna dvojročná premlčacia doba začala žalobkyni plynúť od okamihu vypracovania vyúčtovania jednotlivým vlastníkom, resp. užívateľom bytov v predmetnom bytovom dome. Rozhodným pre posúdenie začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby je potom v prejednávanej veci skutočná vedomosť oprávneného o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. S poukazom na počet vlastníkov bytov, prípadne užívateľov bytov v dotknutom dome, predstavuje podľa názoru odvolacieho súdu rozúčtovanie skutočne vynaložených nákladov vo vzťahu k jednotlivým vlastníkom, prípadne užívateľom, zložitý proces, ktorý v dotknutom prípade bol navyše všeobecne fakticky akceptovaný vlastníkmi, prípadne užívateľmi bytov v predmetnom bytovom dome. Za daných okolností odvolací súd nevzhladol objektívnu vedomosť žalobkyne o výške bezdôvodného obohatenia v čase vykonania jednotlivých plnení, keď všeobecne ešte v čase začatia konania v prejednanom spore sa vychádzalo z predpokladu zúčtovania nákladov medzi jednotlivých vlastníkov a užívateľov bytov za dlhšie obdobia, čo žalobkyňa aj činila. K uvedenému navyše dochádzalo v čase, kedy boli dotknutí účastníci (vlastníci, resp. užívatelia bytov) v presvedčení, že k plneniam dochádza na základe právom dovolenej zmluvy o zabezpečení energií - plyn, voda, elektrická energia podľa § 51 Občianskeho zákonníka, ktorej neplatnosť bola následne konštatovaná. Za daného stavu odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že nemôže byť na ťarchu samotnej žalobkyne to, že po každej jednotlivéj úhrade nevykonala prepočet vo vzťahu k jednotlivým plneniam (za súčasného rozpočítania zálohových platieb platiacich vlastníkov, prípadne užívateľov) a uvedené vo vzťahu k jednotlivým „neplatičom“ neuskutočňovala na pravidelnej medzi nimi dohodnutej báze (navyše frekvencia jednotlivých plnení bola odlišná), keď sa jednalo o stav, ktorý akceptoval aj samotný žalovaný (sám žalovaný žiadal žalobkyňu o zaslanie riadneho vyúčtovania v zmysle vyhlášky č. 630/2005 Z. z. v znení vyhlášky č. 358/2009 Z. z.; viď zápisnica o pojednávaní zo dňa 27.11.2014). Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že rozhodným pre posúdenie plynutia subjektívnej premlčacej doby boli predpokladané dni vyhotovenia vyúčtovaní, a to pokiaľ ide o vyúčtovanie nákladov za rok 2012, deň 21.06.2013 a pokiaľ ide o vyúčtovanie za rok 2013, deň 29.05.2014. Z uvedeného je zrejmé, že dvojročná subjektívna premlčacia doba vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu za rok 2012 by uplynula 21.06.2015, keď návrh na pripustenie zmeny žaloby ohľadne tohto nároku bol súdu doručený dňa 04.03.2015 a pokiaľ ide o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2013, tak subjektívna premlčacia doba by uplynula dňa 29.05.2016, keď návrh na pripustenie zmeny žaloby vo vzťahu k uvedenému nároku bol súdu doručený dňa 28.12.2015. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného ohľadne premlčania v konaní uplatnených nárokov.

16. Neostalo bez povšimnutia odvolacieho súdu, že vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu obsahuje state, ktoré nenachádzajú žiadnu oporu v obsahu súdneho spisu (najmä odkazom na žalobkyňu deklarované procesné úkony späťvzatia žaloby z dôvodu premlčania). Odvolací súd sa môže len domnievať, že k uvedenému došlo nedôslednosťou právneho zástupcu žalobkyne, ktorý vo vyjadrení nereflektoval na právne závery súdu prvej inštancie (s ktorými sa odvolací súd stotožnil), týkajúce sa posúdenia námietky premlčania a jedná sa o „prepis“ jeho argumentácie z iného konania. Z uvedené nebolo možno na uvedenú nenáležitú argumentáciu prihliadnúť, keď táto už s poukazom na vyššie uvedené nemohla nijakým spôsobom prispieť k inému rozhodnutiu odvolacieho súdu.

17. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovaným, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj v súvisiacom výroku III. o trovách konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť (vychádzajúc zo zásady úspechu strany sporu), ako vecne správne postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí ako úspešnej strane sporu žalobkyni, ktorá bola v rámci odvolacieho konania v celom rozsahu úspešná (rozsudok súdu prvej inštancie čo do výroku I. odvolací súd potvrdil a čo do výroku II. odvolanie odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou).

19. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)